

нѣщо на опитъ, а не само на думи. Когато запаля своята свѣщъ и тя дими, азъ познавамъ, колко е голѣма моята любовъ и моята сила. Ако моята свѣщъ свети, безъ да дими, пакъ познавамъ своята любовъ и сила. Свѣщъ, която дими, познавамъ, колко струва; свѣщъ, която не дими, и нея познавамъ. Храна, която като приемешъ, въ устата ти е сладка, а въ стомаха ти се вкислява, азъ я познавамъ. И храна, която като приемешъ дава смисълъ на живота ти, дава ти възможность да мислишъ и да чувствувашъ правилно, и нея познавамъ.

Слѣдователно, по този законъ на съпоставяне ще спимъ сладко, ще ядемъ сладко, ще мислимъ сладко, ще чувствуваме сладко, ще пѣмъ сладко. И когато свѣтътъ навсѣкждѣ се изпълни само съ сладчина, ще дойде и красотата въ живота. Да бѣдешъ красивъ човѣкъ, това е истинскиятъ човѣкъ, това е човѣкътъ, у когото чувствата, мислитѣ и дѣлата му сж тѣй хармонично съпоставени, че като видишъ този човѣкъ, неговиятъ образъ прѣдставлява Божественъ образъ. Като видишъ такъвъ човѣкъ, казвашъ си: колко красивъ е този човѣкъ! Ако единъ обикновенъ човѣкъ види нѣкоя напудрена жена, веднага въ него се събуждатъ всички низши страсти, но ако този възвишенъ човѣкъ види една такава жена, макаръ и да е най-паднала, вижда въ нея душа, отъ която животъ блика. Той не я гледа като обикновена форма. Така е и съ всѣка жена, или съ всѣки мъжъ, или съ всѣка сестра или съ всѣки братъ; така ще бѣде, когато дойдемъ до положението да разбираме онзи законъ на съпоставянето, въ който се заключава и закона на нашето щастие. И тогава, като се заемемъ да изучава-